

димо въ тъмнината тѣло. Помръзналъ, но ободренъ, той влѣзе въ голѣмъ ресторанъ, вечеря и пи да се сгрѣе. Още отъ прага, едно ново чувство на свобода и безгрижие го обзе, въ тая свѣтла зала, въ тоя градъ, дето всичко бѣше чуждо и непознато, като че влизаше въ новъ свѣтъ, изпълненъ съ неизвестни, примамливи и опасни нѣща. Очитѣ му оглеждаха любопитно и нетърпеливо всичко — тапетътъ, абажуритѣ, улицата, шумяща глухо задъ стъклата, хората, които вечеряха наоколо. На една маса седѣше млада жена въ скъпи кожи, съ зелена чашка предъ себе си. Нейнитѣ голѣми удължени очи посрещнаха неговия погледъ и се задържаха повече. Стори му се, че едва доловима усмивка трепна въ жгъла на тия очи. И неочаквано, той разбра че тая вечеръ му е необходимо — до болка, до полуда — присѣствие и близость на жена. Не бѣше само плътта, незадоволена и пламнала. То бѣше и тая люта, нечувствуванa съ години, и събуждаща се внезапно, въ нѣкой късенъ нощенъ часъ, самотность, която врѣхлита, като стихия. И заедно съ мжката, издига изъ низинитѣ нови, неподозирани страсти,